

[Poul Hartling.]

rende betydning for Danmarks fremgang. Det må alle være enige med statsministeren i. Ikke desto mindre har det været en almindelig opfattelse, at regeringen ikke just har ført nogen erhvervsvenlig politik. Ministrene bliver som regel meget vrede, når man nævner dette, og påstår med varme, at de absolut har ført en erhvervsvenlig politik. Vi hørte det også lige før fra den ærede ordfører for regeringspartiet.

Jeg tror nok, at de mange i erhvervene har en lidt anden fornemmelse. Det mærkes, at der er ført en fordyrende politik. Der er lagt vanskeligheder i vejen med hensyn til opsparingen, det gælder afskrivningsregler, og det gælder kapitalbindingsreglerne. Der er stadig væk en høj rente — højere, end vi har været ude for det før, og højere end i de lande, vi skal konkurrere med.

„Erhvervsfjendtlig“ må vi ikke sige. Finansminister Grünbaum sagde ved et møde i sommer ifølge socialdemokratiets pressemeddelelse, at det var gentagne og usandfærdige påstande, at denne regering og denne regerings finansminister førte en såkaldt erhvervsfjendtlig politik. Den nu afgåede handelsminister, Tyge Dahlgaard, lovede på et møde i Herning for få dage siden, at man nu ville føre en mere erhvervsvenlig politik. Det havde jo ikke været nødvendigt at sige det, hvis finansministeren havde ret. Jeg beder finansministeren udtale sig om dette. Hvad bliver der af det erhvervsvenlige udspil, som handelsministeren stillede i udsigt? Jeg er jo afskåret fra at spørge den afgåede handelsminister, så jeg må spørge finansministeren.

Det er jo ganske oplagt, at denne uges politiske sensation ikke var åbningstalen, men det, som gik for sig de to døgn forud for folketingets åbning. I forbindelse med denne omdannelse af regeringen kunne der måske være grund til at gøre et par bemærkninger.

De ændringer i regeringen, der er sket inden for det sidste par dage, har ikke styrket fornemmelsen af, at regeringen ønsker et mere bredt samarbejde. De to ministre, der gik — den ene mere frivilligt end den anden — må vel nærmest betegnes som hørende til den fløj i socialdemokratiet, der ikke stærkest lagde op til et samarbejde med socialistisk folkeparti. Jeg vil mene,

at jeg kan fremkomme med denne bedømmelse af dem, uden at det nu skal bringe dem i vanskeligheder. I stedet for hr. Sølvhøj og hr. Dahlgaard har vi fået udenrigsminister Hans Tabor og handelsminister Ove Hansen, og hr. Ivar Nørgaard har overtaget markedsministeriet.

Jeg har allerede nævnt den nyudnævnte udenrigsministers erklæring om, at han ikke havde noget imod at gå i regering sammen med socialistisk folkeparti. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om det stadig er hans opfattelse. Jeg har forstået, at han havde visse udenrigspolitiske forudsætninger for at gå ind i en sådan regering, men har han ingen indenrigspolitiske? Jeg vil gerne bede ministeren udtale sig herom.

Den nye handelsminister, hr. Ove Hansen — som i øjeblikket er fraværende, kan jeg se — skrev i 1963 i det socialdemokratiske tidsskrift *Verdens Gang* følgende:

„Hensigten med lovene“ — det var jordlovene — „er, at kommunerne dels får fortrinsret til køb af landbrugsejendomme, dels ret til at ekspropriere jord på områder, hvor en byplan eller en dispositionsplan er udarbejdet og godkendt; og her er vi ved noget af det centrale i den kommunale boligpolitik. Det er udmærket med en byplan og en landsbygelov, der giver kommunerne ret til at bestemme, hvad arealerne skal anvendes til, og hvordan der skal bygges på arealerne, men hidtil har man ikke haft retten til at bestemme — hvilket er det vigtigste — hvem der skal bygge på arealerne.“

Mit spørgsmål til handelsministeren er, om det fortsat er hans opfattelse, at en ekspropriationslov, der giver kommunerne ret til at bestemme, hvem der skal bygge, må være det centrale i de nye jordlove.

Jeg har også et spørgsmål at stille til den nye markedsminister, hr. Ivar Nørgaard. Hr. Ivar Nørgaard sagde umiddelbart før valget ved et møde sammen med hr. Aksel Larsen følgende — refereret fra *Berlingske Tidende* —:

„Det smerter naturligvis mig — ligesom det vel gør enhver socialdemokrat — at husejerne fik en så stor andel af huslejeforhøjelserne. Det er imidlertid et af de punkter, hvor vi kan sætte ind, hvis socialdemokratiet og socialistisk folke-